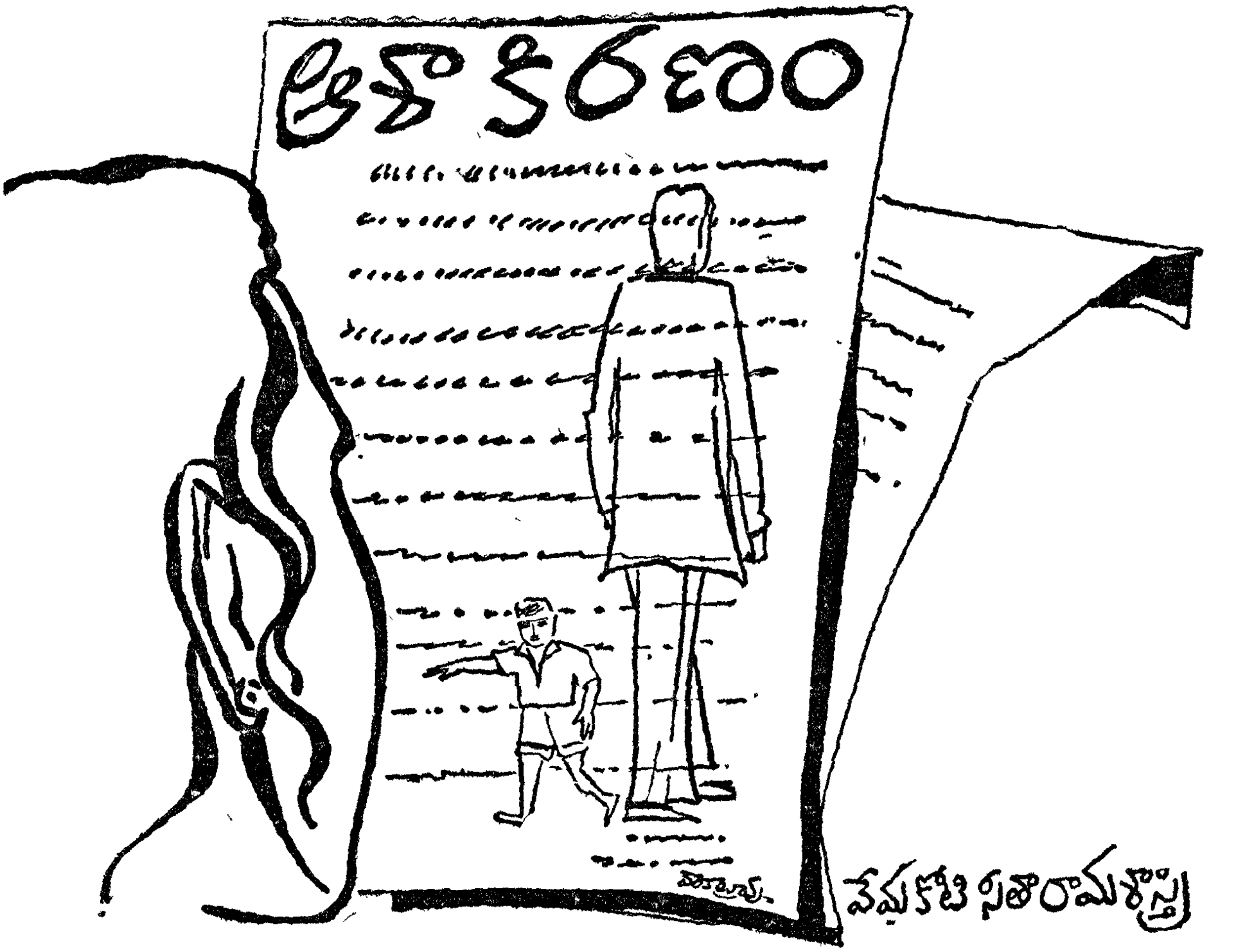

ఆశా కిరణం

వేమకోటి సీతారామశాస్త్రి

అరుణోదయ మవుతోంది.

రాంబాబుకు మెలకువ వచ్చింది. కళ్ళు తెరచి చూశేడు. విశాలమైన గదిలో మంచం మీద తను పడుకున్నాడు. మీదన ఫాన్ తిరుగుతోంది. మందుల వాసన ముక్కుకు తగుల్తోంది. కాళ్ల దగ్గర రక్తం రంగులో వున్నిరగ్గు. నర్సులు, చప్రాసీలు ట్రెయినింగు నర్సులు హడావుడిగా తిరుగుతున్నారు. ఇది హాస్పటలా! తను హాస్పటలులో వున్నాడా! హవురా— మద్రాసు మెయిల్లో రక్తం కక్కుకోవటం వరకే తనకి జ్ఞాపకం వుంది. అన్నట్టు బాబేడి?

'మెలకు వొచ్చిందా బాబూ!'' ఆప్యాయత వొలికే పలకరింపు ఆయనను గుర్తు పట్టాడు. ఆయనే టిక్కెట్టు కలకరు. ఆపద్బాంధవుడిలా తనని హాస్పటల్లో జాయిను చేసిన వ్యక్తి. కృతజ్ఞత కళ్లను ఆవరిస్తుండగానే, ఆయన చేతులు పట్టుకున్నాడు రాంబాబు "మీరు దైవ సమానులు. ఆపదలో నన్నాదుకున్నారు. నే నమ్ముకొన్న గమ్యం చేరేవరకూ నా ప్రాణం రక్షించారు'' గాద్గదికంగా మాట్లాడాడు. ఆయన బత్తాయిలు, ఆపిల్సు టేబిలుమీద పెడుతూ "పర్వాలేదు నాయనా! నీవు త్వరలో సంపూర్ణ ఆరోగ్యవంతుడ వవుతావు. దేవుడు నిన్ను చల్లగా చూస్తాడు...... ఆ! నాకు డ్యూటీకి టైమయింది వస్తా' అంటూ లేచా రాయన. సగం దూరం వెళ్లి గుమ్మంలో వెనుదిరిగి చూస్తూ 'బాబును డాకరుగారు తీసుకు వెళ్లారు. ఇపుడు తీసుకు వస్తారు నాయనా'' అంటూ, వడివడిగా అంగలు వేసుకుని, బయటకు వెళ్లి పోయారు.

రాంబాబు కిటికీ గుండా క్రింది ప్రపంచం చూశాడు. బాధలతో మూలుగుతున్న మనుష్యులు, కాళ్లకూ, తలలకూ, కట్లువున్న రోగులు, దైన్యత మూర్తీభవించియుంది. కిటికీ బయటి ప్రపంచంలో నిరాశలో జీవించే ఆశ, ఆశ మధ్య రగిలే స్వార్థం, కుత్సితం, మోసం, మంచిని వంచించిన అనుభవం, ఇవన్నీ అతన్ని పరిహసిస్తున్నాయి. మీదికి చూశాడు. విశాలమైన ఆకాశం అక్కడక్కడా, కాంతికి ప్రతిబింబంగా, తెల్లని మేఘాలు, అలాంటి ఆకాశం, యెక్కడో భూమితో దూరంగా కలిసినట్లుగా కన్పిస్తుంది. తన పిచ్చిగాని, విశాలత్వం, సంకుచితత్వం రెండూ కలుస్తాయా! కలిస్తే ఇంకేముంది. ఈ దేశం పుణ్యస్థలిగా మారదూ!

కాస్సేపటికి, సూర్యుడు కిటికీకి యెదురుగా వచ్చాడు. నీ రెండ లాంటి కాంతి, గాజు తలుపుల గుండా పాలరాతిలాంటి గచ్చును ముద్దు పెట్టుకుంటున్నది. యెవరో నర్సు ఇంజక్షను చేసి వెళ్లిపోయింది. రాంబాబు మనస్సు కొడుకుని గురించి ఆలోచించింది.

రైల్లో తనకీ సంఘటన జరగకపోతే, తనీ పాటికి అనాథశరణాలయం చేరుకుని వుండేవాడు. బాబును అక్కడ ఒప్పగించి వుండేవాడు. ఆమె తనకి బాబును మిగిల్చి నిండు ఆయువు పోసుకుని, జీవితం అవతలి లోకాలకు వెళ్లిపోయింది. తల్లి దండ్రుల నెదిరించి, సమాజాన్ని ప్రతిఘటించి, సంపదను కాలదన్ని, తను చేసుకున్న వివాహం అది. కానీ కాలం కలసి రాలేదు. యెన్నో కష్టాలు పడ్డాడు. కార్లలో తిరగవలసిన తను, క్లార్కు పని చేస్తూ కనాకష్టంగా బ్రతికాడు. అయినా తను అసంతృప్తి పడలేదు. ఆమె అనేకసార్లు బాధపడింది, తన జీవితాన్ని నాశనం చేశానని. అప్పుడాతను వోదార్చేవాడు. ఆమె అతని కళ్లలో కాంతిని చూస్తూ కాలం గడిపేది. ఇపుడు తన కళ్లలో కాంతిని యెవరు చూస్తారు మరి. యేవిటో ఈ జ్ఞాపకాల బారి నుండి తప్పించుకోవాలి. బాబును యెక్కడయినా అనాథశరణాలయంలో చేర్పించి, తన దగ్గర డబ్బు అధికారికిచ్చి, బాబు భవిష్యత్తు సరిదిద్దమని, తనీ జీవితానికి దూరంగా పారిపోవాలి. పాతికేళ్లు పైబడిన జీవితంలో, యెందుకు ఈ బాధలు ఇలా తరుము తున్నాయో అతనికి అర్థం కాలేదు. ఇలా అను

ంటూ వుండగానే నర్సువచ్చి, సూపరెంటుగారు వార్డులు చూడడానికి వస్తున్నారని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

వార్డులోకి అడుగుపెడుతూ, చిరునవ్వుతో డి. ఎమ్. వో కేస్ షీట్ చూస్తూ, సాలోచనగా డాక్టరు కరుణాదేవి వైపు చూశాడు.

'మీ పేరేమి టన్నారు'' కరుణ ప్రశ్న.

'రాంబాబు అంటారు. అసలుపేరు రామ్మూర్తి'' అని ప్రశ్న వచ్చిన వేపు చూశాడు. ఆమె నెక్కడో చూసినట్లుగా జ్ఞాపకాలు, అవుడే అతన్ని వెన్నంటుతున్నాయి.

''యేం చేస్తున్నారు?''

''యిదివరకు గుమస్తా వుద్యోగం చేసేవాడిని. యిపుడు రాజీనామా చేశాను.''

''యెందువల్ల?''

''అది నా స్వంత విషయం. నా కున్న వ్యాధికీ, దానికీ సంబంధం వుందంటే చెబుతాను.'' కర్కశంగా వున్నాయి మాటలు.

''బాధగా వుందా?''

''యేవిటి జీవితమా, వుద్యోగమా, వ్యాధా?'' చిరునవ్వు నవ్వాడు బాధగా.

''మొత్తం మీద మీకు మూడూ, బాధ కలిగించే ఈ స్థితికి తెచ్చాయి'' అని డి. ఎమ్ వో మధ్యలోనే కలుగచేసుకుని, వంగి స్టెతస్కోపుతో గుండెలు వీపు పరీక్షించాడు. ''మీ గుండె నీరసంగా వుంది. మీకు తగినంత విశ్రాంతి కావాలి ధైర్యంగా వుండండి'' అంటూ, యింకో రూమ్ చూడడాని, కెళ్ళిపోయాడు. పది నిముషాలు పోయాక మళ్ళీ కరుణాదేవి వచ్చింది.

''రైల్లోకాకుండా, యింతకుముందు ఒకసారి వాంతి వచ్చిందన్నారు కదూ'' అడిగింది.

''అవునండీ యిదివరలో యిలాగే మూడుసార్లు జరిగింది. అపుడేవో మందులు వేసుకున్నాను మళ్ళీ యిన్నాళ్లకు మొన్న రైల్లో వచ్చింది'' అన్నాడు రాంభాబు.

'దట్సాల్ రైట్! మీరు ఎక్సురే రూమ్‌కు వెళ్లండి..... నర్సు.....'' అంటూ చెప్పి వెళ్ళిపోయింది, నిగర్వంగా. నర్సు వచ్చి చెప్పింది. ''బాబు'' డాక్టర్ కరుణాదేవి గారింట్లో వున్నారని, తర్వాత తీసుకువస్తారని చెప్పమన్నారని చెప్పింది.

పగలు నడిచింది చీకటి పులిమింది. మళ్ళా వెలుగు రేఖలు. పదిన్నర ప్రాంతాలలో బాబు వచ్చాడు. రూపే మారిపోయింది. దొరబాబులా వున్నాడు. ఆప్యాయంగా కౌగలించుకున్నాడు. యేదో చెప్పలేని ఆవేదన, కన్నీళ్ళు బాబు తలమీదనే పడ్డాయి, క్రింద జారకుండా. యింతలో కరుణాదేవి లోపలకు వచ్చింది. రాంబాబు కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు. లేని నవ్వు తెచ్చిపెటు కుంటూనే-''హలో గుడ్‌మార్నింగ్ డాక్టర్! యెలా వున్నాయి నా వూపిరి తిత్తులు.''

కరుణాదేవీ బరువుగా నవ్వింది. ''మీకేం పర్వా లేదు. మానసికంగా విశ్రాంతి అవసరం. చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి'' అంది అతని వంక చూస్తూ. రాంబాబు చిరు నవ్వు నవ్వాడు. ''నా కెందుకు/ డాక్టర్ జాగ్రత్త. జీవితం కటిక చీకటి రాత్రిలో చివరి జాములో వున్నాను '' అన్నాడు. ''నో! నో!!'' అలా మాట్లాడకండి. జీవితంలో అంత పెసిమిజం పనికిరాదు. జీవితంలో ప్రతివాళ్లకీ బాధలున్నాయి!'' అంది కరుణ మందలింపుగా.

''చూడండీ డాక్టర్ మీతో పది నిముషాలు మాట్లాడాలి. తీరిక వుందంటారా?'' దీనంగా అర్థించాడు.

''చెప్పండి'' కరుణ కుర్చీలో కూర్చుంది.

''చూడండి డాక్టర్. యిది నాకు వూరుకాని వూరు. అంటే నాదీ అంటూ యెక్కడో ఒక వూరు వుందని కాదు. యిక్కడే కాదు యెక్కడా నాకు యెవ్వరూ లేరూ. వున్నవాళ్లంతా మమతాను బంధాలకన్నా, అంతస్తుల మధ్య యిరుక్కుపోయి వున్నారు. నాకున్నదల్లా, నాకు మిగిలినదల్లా, నా బాబు ఒక్కడే. 'యెన్నో మలుపులు తిరిగిపోయిన నా జీవితంలో, యింకేం కోరిక లేదు. బాబు నెక్కడయినా, అనాథ శరణాలయానికి ఒప్పగించి ......'' కాస్సేపు ఆయాసం వచ్చింది రాంబాబుకు.

''తర్వాత '' కాస్సేపు పోయిన తరువాత కరుణ ప్రశ్న ఆతృతగా.

''ఆ తర్వాత గమ్యస్థానం లేని తెగిన గాలిపటమే నేను. శేషజీవితాన్ని హిమాలయాల్లో గడిపేద్దామనుకుంటున్నాను .... కానీ బాబును, యెక్కడో ఒక ఆశ్రయంలో వుంచేవరకూ బ్రతుకుతానన్న ఆశ కన్పించటం లేదు. ఒకప్పుడు, నా జీవితం ఆరిపోతే...... మీరు మాత్రం బాబును అనాథ శరణాలయంలో చేర్పించండి'' అతని కంఠం గాద్గదిక మైంది.

''నో! నో!! మీ ప్రాణాని కేం భయం లేదు. నాదీ బాధ్యత. మీ రనవసరంగా ఆందోళన పడకండి.'' అంది కరుణ అతనికి ప్రోత్సాహమిస్తూ.

'అదికాదు డాక్టర్ నేను బ్రతికేటట్లయితే, బాబుకూ, బాబునుకన్న ఆమెకూ న్యాయం చేకూరుస్తాను. యిప్పటికే ఆమెకు చాలా అన్యాయం చేశాను. ఆమె ఆత్మ శాంతించాలి. అదే నా చివర కోరిక '' అన్నాడు రాంబాబు బాబు తల నిమురుతూ.

''మీతో యిలా పరిచయస్తురాలిగా మాట్లాడుతున్నానని మరోలా భావించకండి. మీరు మానసికంగా చాలా బాధ పడుతున్నట్లుగా కన్పిస్తున్నారు. దాని కేమయినా ప్రబల కారణం వుందా?'' అంది కరుణాదేవి.

నిర్జీవమైన నవ్వు నవ్వాడు రాంబాబు.

''మనస్సు వుంటేకదా డాక్టర్ బాధపడడానికి మనస్సు మేధస్సు, ఆమె తీసుకు వెళ్లిపోయింది. సుమారు నాలుగు సంవత్సరాల క్రితం, పెంపకం తలిదండ్రుల నెదిరించి వెళ్లిపోయాను. చిన్నపుడే నన్ను కన్న తలిదండ్రులు కన్నకొడుకు చిన్నవాడైనా రాజభోగాలతో తులతూగాలని ఆప్యాయంగా ఒక లక్షాధికారి, మా బంధువులకు దత్తత యిచ్చారు. రాజహోదాలోనే జీవించాను. ఎమ్. ఏ. చదివాను. అప్పుడే నా కామెతో పరిచయమైంది. ఆమె పేరు జ్యోతి '' సగంలోనే ఆగి అతను నిట్టూర్పు విడిచాడు. డాక్టర్ కరుణాదేవి ఫ్లాస్కులో హార్లిక్సు గాజు గ్లాసులో పోసిచ్చింది.

'కానీ మా దత్తత తలిదండ్రులు, ఆమెను వివాహ మాడటానికి ఒప్పుకోలేదు. కారణం ఆస్తి, అంతస్తు, బంధుత్వం, యేమీ లేకపోగా, ఆమె జాతి మనిషి కాకపోయినందువల్ల.. .. ఆ రోజు నా కింకా జ్ఞాపకం వుంది... అమావాస్య రాత్రి. హోరుమని వర్షం కురుస్తోంది. రావుబహద్దరు రంగారావుగారు, నన్ను పెంచుకున్న తండ్రి గంభీరంగా కళ్ళు యెఱ్ఱ చేసుకుని, నన్ను యింట్లోనుండి వెళ్లిపొమ్మన్నారు. అంతే! నేను ఆ యింటికి వెళ్ళలేదు.. జ్యోతి కెవ్వరూ లేరు, ఒక్క పక్షవాతంతో బాధపడుతున్న తండ్రి తప్పించి. ఆయన మేం పెళ్ళి చేసుకున్న తరువాత మరణించారు. ఆ తర్వాత మేం చాల బాధలు పడ్డాం ఆర్థికంగా. చివరకు విధి గూడా మమ్మల్ని పగబట్టింది. చివరిసారిగా ఆమెను నా నుండి వేరు చేసింది. ఆమె మరణించే ముందు నా చేతిలో బాబును అప్పగిస్తూ ''బాబు కోసం మీరు జీవించండి. దిగులు పెట్టుకోకండి. మంచి శిక్షణలో పెంచండి. మీరు త్వరలో పెండ్లి చేసుకోండి. నానుండి దూరమైన మీ తలిదండ్రులకు ఆనందం కలిగించండి.'' అని ప్రాణాలను విడిచింది. ముత్యాల్లాంటి కన్నీరు అతని శుష్కించిన బుగ్గల మీద పెరిగిన నల్లని గడ్డంమీద మెరిసాయి. అతనింక మాట్లాడలేదు. కరుణాదేవికి జాలివేసింది. యెంత ఆవేదన అనుభవిస్తున్నాడో ఆమె అంచనాకందలేదు. 'నా మాటమీద విశ్వాసం వుంచండి. సుమారు ఒక వారం రోజుల్లో మీరు మళ్ళా మామూలు మనిషైపోతారు.''

''చాలు డాక్టర్. నా కీ తియ్యని మాట చాలు ''

''అయితే తియ్యని మాటతో రెస్టు తీసుకోండి'' కరుణాదేవి నవ్వింది. ''చెప్పటం మరిచాను. బాబును మా యింట్లోనే వుంచుకుంటాను. మీ రేం అతనికోసం బెంగ పడకండి'' అంటూ వెళ్లిపోయింది. రాంబాబు, ఆమె వెళ్లిపోయిన దిక్కుకే చూసు కుంటూ, నిద్రలోకి జారిపోయాడు.

* * *

కార్లో ప్యాలెస్‌కు వచ్చిన కరుణాదేవి మనస్సు వెనకటి జ్ఞాపకాల మీదకు మళ్లిపోయింది. మామయ్య చెప్పిన రాంబాబు యితనే అయివుండాలి. చని పోతూ ఆయన చెప్పిన మాట లింకా తన హృదయంలో మార్మోగు తున్నాయి. ''అమ్మా కరుణా! బంధువుల్లో యోగ్యుడయిన కుర్రవాడిని తెచ్చి రాజహోదాలో పెంచాం. పేరు నిలుపుతానన్నవాడు, పేడ కుప్పలో పడ్డాడు. అది వాడు చేసిన తప్పు కాదమ్మా. వయస్సు అలాంటిది. యవ్వనంలో పొంగే రక్తంలో, ఆరాధనా భావం, ఆవేశం, అతనిచేత అలా చేయించింది. వయస్సు అనుభవం పెనవేసుకున్న జీవితంలో, ఈ ఆరాధనా ఆవేశం నశించి, విమర్శనాశక్తి, విచక్షణా శక్తి మిగిలి పోతుంది. అపుడతను నా క్షోభ గుర్తించ గలుగుతాడు. లేకపోయినా పర్వాలేదు. ఆస్తి నీ పేరున వ్రాశేశాను. నీవైనా నిర్ద్వంద్వంగా జీవన మార్గం సరిదిద్దుకో.'' అని చనిపోయారు రావు బహద్దరు రంగారావుగారు. చనిపోతున్నపుడు గూడా రాంబాబు ఫోటోవైపు దీనంగా చూస్తూ ప్రాణాలు విడిచారాయన.

అనాటి రాంబాబు! అపుడు తను మద్రాస్‌లో వుండేది. తన తలిదండ్రులు ఆర్థికంగా బీదవారు అవటంవల్ల, తనని ఆయనే చదివించారు. వాళ్ళ బంగళాలోనే తను తలిదండ్రులతో వుండేది. అపుడపుడు రాంబాబు మద్రాసు వచ్చేవాడు. బంగ్లాలో వుండేవాడు. యెక్కువ పరిచయం లేదప్పట్లో. తన తలిదండ్రులు మాత్రం చాలా

గౌరవంగా చూశేవారతన్ని. తమ యిద్దర్నీ ఆదర్శ దంపతులుగా చూద్దామని, రంగారావుగారి రంగుల కలలన్నీ, రంగులరాట్నంవలె తిరిగిపోయాయి. ఆయన ఆశయాల్ని ఆశల్ని, అన్నిటినీ త్రెంచివేశి పరలోకం జీవితంలో, తన ఆశల్ని, ఆశయాల్ని పండించుకోవాలను కున్నాడు రాంబాబు. జీవితం యిపుడతని కిచ్చినది గెలుపో, ఓటమో! యెలా తెలుస్తుంది.

ఆమె మనస్సు గతంనుండి, వర్తమానంలోకి అక్కడ్నుంచి, భవిష్యత్తులోకి తొంగి చూస్తున్నాది. హాస్పటల్లో ఎక్సరే ఫోటో పట్టుకున్న టి. బి స్పెషలిస్టు శ్రీ పట్నాయక్ అన్నమాటలే ఆమెను మరింత కలవరపెడుతున్నాయి. "మిస్ కరుణాదేవీ! ఈ కేస్ మీ యింటరెస్టెడ్‌లా వుంది. మీరూ డాక్టర్ కాబట్టి నిజం దాచకుండా చెప్పాల్సి వస్తోంది. టి. బి. యినీషియల్ స్టేజి దాటిపోయింది. కేస్‌ను యెంతో జాగ్రత్తగా ట్రీట్ చెయ్యాలి మన స్సుకు యెంతో వుత్సాహం కావాలి ఆయన మనతో బాగా కోపరేట్ చెయ్యాలి. మందులు, అవీ రాశి స్తాను. మీరే ట్రీట్ చేయండి" అన్నారు కరుణా దేవి గుండె బాధతో నిండిపోయింది. ఆమె అను మానమే నిజమయింది. యెన్ని రంగాలలో మాన వులు పురోగమిస్తున్నా, మృత్యువును మాత్రం జయించలేక పోతున్నారు యెవరి ఆప్తహస్తాల వలన, తను జీవితంలో వున్నత స్థానం సంపాదిం చిందో, వాళ్ల ఋణం తను తీర్చుకోవాలి. అతన్ని దక్కించుకోవాలి. ముప్పై యేళ్లయినా నిండని అతని జీవితంలో మళ్లీ వసంతం రావాలి ఆమె ఆలోచనల కంతరాయం కలిగింది. యేదో శబ్దం వల్ల. చూస్తే ద్వారాన్నానుకుని, రాంబాబు కొడుకు చిరంజీవి గులాబిరంగు బుగ్గల్లో, తెల్లని మేని ఛాయలో మిసమిసలాడుతున్నాడు. కళ్లలో వింత కాంతి. కరుణాదేవి జ్యోతి అందం, చిరంజీవిలో వూహించింది. అద్దంలో తన కళ్లను చూసుకుంది ఆ కళ్లలో కాంతికే, యింజనీర్ రవి యెంతో పొగిడాడు. తను సిగ్గుతో మొగ్గే అయిపోయింది రవీ, తనూ, పెండ్లి చేసుకుందా మనుకున్నారు. కానీ యెలా! విషమ సమస్య యెదురయింది.

ఆశాకిరణం

"అమ్మా యీ బొమ్మ తిరగటం లేదూ! తిప్పించవూ!" అంటూ రవి ముద్దుగా బొమ్మను తీసుకు వచ్చాడు. 'అమ్మా' అనే మాట, ఆమె అంత రాంతరాలలో యెక్కడో ఆర్ద్రతను స్పందింప జేశింది. "బాబూ" అంటూ ఆమె కౌగలించు కుంది.

* * *

రోజులు గడుస్తున్నాయి. రాంబాబు కోలు కుంటున్నాడు. కృశించిన బుగ్గల్లో యెరుపుదనం అందం, తేజస్సు వస్తున్నాయి. అతనికి కావల్సిన ప్రతి క్షణంలోని అవసరం యెంతో శ్రద్ధగా చూస్తున్నాది, కరుణాదేవి బాబు ఆమె దగ్గరే వుండిపోతున్నాడు. డాక్టర్ పట్నాయక్ గూడా రెండుసార్లు వచ్చి ఎగ్జామిన్ చేశారు. ఆయన గొప్ప ఎక్సుపర్టు. "బాగా మాతో కోపరేట్ చేశారు అందువలననే త్వరగా కోలుకున్నారు మీకు మరేం భయంలేదు" అంటూ, రాంబాబును ప్రశం శించాడు రాంబాబుకు పట్టుకున్న సందేహమల్లా ఒక్కటే? యెవరీ కరుణాదేవి, యెందుకు తనంటే ఆమెకీ శ్రద్ధ? అదే ప్రశ్న ఆమె నడిగాడు. కరుణా దేవి నవ్వేశింది. సమాధానం ఆమె తరువాత చెబుతా ననేది. కాంతివంతమైన ప్రేమపూరితమైన ఆమె కళ్లలోకి చూస్తూ, అలానే వుండిపోయేవాడు.

శానిటోరియంనుండి డిశ్చార్జ్ అయిన తరు వాత కరుణాదేవి రాంబాబును తన ప్యాలెసుకు తీసుకు వెళ్లింది. ముందుహాల్లో పెద్ద ఫోటో. రాజఠీవి, దర్పం ఆ మూర్తి నుండి ప్రసరిత మవు తోన్నట్లుగా వుంది. ఆయనే రావుబహద్దరు రంగా రావుగారు. అప్రయత్నంగానే, అశ్రునయనాల్తో అంజలి ఘటించాడు. కరుణాదేవి ఆ దృశ్యానికి ముగ్ధురాలై పోయింది.

"ఆయ నెవరో మీకు తెలుసా?" కరుణాదేవి ప్రశ్న. రాంబాబు నవ్వాడు. "ఆయన మా నాన్న గారు" అన్నాడు కళ్లు తుడుచుకుంటూ.

"నే నెవరో మీకు తెలుసా?" అంది కరుణ కాంతివంతమయిన కళ్లతో. అతను తలూపాడు

"నే నాయన కోడల్ని" అంది సిగ్గుతో కాలి బొటనవ్రేలు నేలరాస్తూ. "ఆహా!" అనేశాడు రాంబాబు. అయితే యెలాంటి కోడలో అడగాలనే వుంది మరి. యేమనుకుంటుందో ఆమె, మరి అడగలేక పోయాడు

"యెలాంటికోడలో అడగాలనుంది కదూ!" అందామె చిరునవ్వుతో. ఆ సంభాషణ కంతరాయమే కలిగింది. "అమ్మా" అంటూ బాబువచ్చి, ఆమెను చుట్టేశాడు. ఆమె యింకేం సమాధానం చెప్ప గలదు. ముద్దుగా బాబు నెత్తుకుంది రాంబాబుకు మేడమీద తన గది ప్రక్కనే, యేర్పాటుచేసిన గది చూపించింది

భోజనం చేసిన తరువాత నిద్రకుపక్రమించేడే కానీ రాంబాబుకు నిద్రపట్టలేదు అతని మనస్సంతా కరుణాదేవి ఆక్రమించేసింది. యేవిటీ అనుబం ధం అనుకుంటూనే మగతగా నిద్రపోయాడు. యెపుడు లేచాడో యేమో ,దీపాలు కాంతులు వెద జిమ్ముతూన్నాయి. వంటమనిషి కాఫీ తెచ్చింది

"అమ్మగారు మీరు లేస్తే బజారు వెళ్దామని చెప్పమన్నారండీ. బాబును గూడా తీసికెళ్లారండీ" అంది భయభక్తులతో ప్యాలెస్ అంతా తిరిగాడు. డ్రాయింగ్‌రూమ్‌లోకి వెళ్లి పేపరు చదువుతుంటే సగం తెరిచిన వుత్తరంలో రవి అన్న సంతకం అతన్ని ఆకర్షించింది. చదవాలన్న కుతూహలం కలిగించింది. తప్పుచేస్తున్నాననే భ్రాంతితోనే వుత్తరం తీశాడు.

డాక్టర్! శ్రీమతి! కరుణా రాంబాబుకు,

ఉభయకుశలోపరి. నీ వుత్తరం చదివాను. నీ నిర్ణయం యెంతో హర్షనీయమైనది. "మోడు వారిపోయిన అతని జీవితంలో మళ్లీ వసంతం రావాలి. అపుడే నా జీవితానికి, మనుగడకు సాఫల్యం సిద్ధిస్తుంది. క్షమించమని రాశావు" నిజమే నీవు సౌభాగ్యవతివై, నిండుగా, పసుపు కుంకుమలతో వర్ధిల్లాలని నా కోరిక. చైతన్య జీవన స్రవంతిలో, మనం ఆగి చూసేందుకు యేమీ మిగలదు. జీవితాన్ని యే కోణం నుండి చూస్తూ, అనుభవిస్తున్నామనే తృప్తి మాత్రం మిగులుతుంది. ప్రేమ యెంతటి త్యాగానికైనా వెనుదీయదన్న భావాన్ని నేను నమ్ము తున్నాను. మా మామయ్య కూతురు శ్యామసుందరి నన్ను ప్రేమించింది. కానీ యెపుడయితే నేను వేరు సంబంధం చేసుకుంటున్నానని తెలిసిందో మొన్నను ఆత్మహత్య ప్రయత్నం చేసింది. కానీ సకాలంలో డాక్టరు రావటంవల్ల, నా శ్యామును బ్రతికించు కున్నాను. ఆమెనే పెళ్లి చేసుకుంటాను. త్వరలో శుభలేఖ పంపిస్తాను.

అభినందనలతో నీ సోదరుడు,

'రవి'.

వుత్తరం చదివేసరికి రాంబాబుకు కరుణ ఎవరో తెలిసింది. "యెంతత్యాగం చేస్తున్నావు కరుణా. నాలో యేంచూసి యింత మమతానుబంధాలు, నీ ఆశల్లో, వూహల్లో పెనవేసుకున్నావు" అనుకున్నాడు. కిటికీనుండి అనంతాకాశంలో మినుకు, మినుకు, మంటూ కలిగే నక్షత్రాలను చూస్తున్నాడు!

"యేమిటీ చూస్తున్నారు. చుక్కల్ని చూస్తు న్నారా? చంద్రుడ్ని చూస్తున్నారా?" అన్న ప్రశ

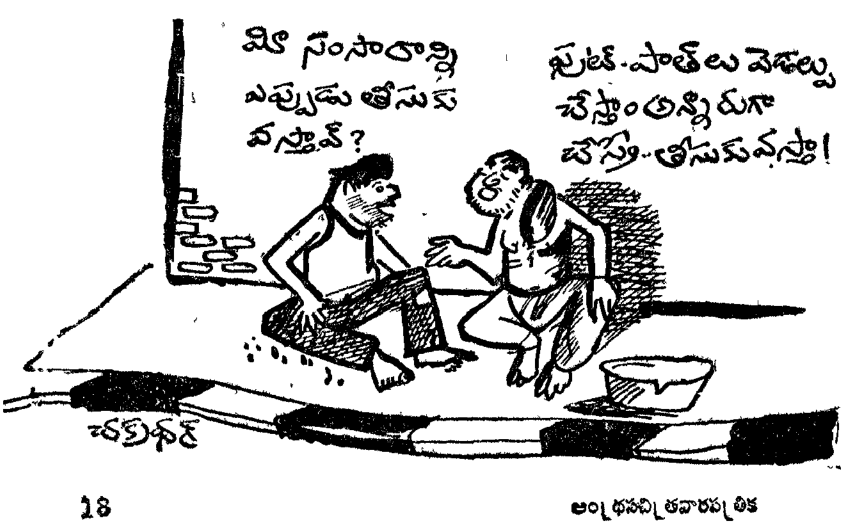

అతని యేకాంతానికి భంగం కలిగించింది. వెనుదిరిగి చూస్తే తెల్లనిబట్టల్లో దేవతలా, సౌందర్యం పులుముకొన్న కరుణ. బాబు. వెనుకాతల డ్రైవరు, మోయలేక మోయలేక మోస్తుకొస్తున్న సామాన్లు. అవన్నీ రాంబాబు గదిలోకి వెడుతున్నాయి యెప్పటి రోజులో జ్ఞాపకం వచ్చాయి రాంబాబుకు యేమని సమాధానం యివ్వాలో, అతనికి తెలియలేదు. బాబు దగ్గరికి వచ్చి, బొమ్మల్ని చూపిస్తున్నాడు. ఒక బొమ్మ నేలమీద తిరుగుతూ సన్నాయి వాయిస్తున్నది. కరుణ అపుడే తనమీద సర్వాధికారాలు తీసుకుంటున్నదేమోనన్న భ్రమ కలిగింది. ఆమె ప్రశ్నకు సమాధానంచెప్పేలోపునే అర్జంటు కేసంటూ,కరుణకు ఫోన్ రావటం, హాస్పటలుకు వెళ్లిపోవటం జరిగింది.

ఆవెళ్లటం, కరుణాదేవి, తెల్లవారురుజామున నాలుగు గంటల తరువాత యింటికి వచ్చింది. మగతకళ్లతోనే నిద్రలోకి జారుతూ రాంబాబు గది వైపు చూసింది లైటు వెలగటం ఆమెకు ఆశ్చర్యం వేసింది. తలుపు మెల్లగా నెట్టింది. రాంబాబు బెడ్‌మీద లేడు. మీద ఫేన్‌గాలికి నీలిరంగు కాగితం రెపరెపలాడుతోంది. ఆశ్చర్యం, భయం, ముప్పిరిగొనగా, ఆమె వణుకుతున్న చేతులతో తీసింది

చి. సౌ కరుణాదేవికి,

నీకెలా వుత్తరం రాయాలో తెలియటంలేదు. మానసికంగా శారీరకంగా, కృంగి కృశిస్తున్న నా జీవితంలో మళ్లీ వసంతోదయం కలిగించావు. చాలా కృతజ్ఞుడ్ని.

నా జీవితం చెదలు కొరికిన డైరీ లాంటిది. పరిపూర్ణతలేనిదీ, ఫలితాననుభవించ లేనిది, హీన చరిత్రమైనదీ నా జీవితాతం

నా జీవితాన్ని, నీ కుంకుమరేఖ సరిదిద్దుకున్నావు అందుకు అనర్హుడ్నేమోనని నా సంశయం. నాజ్యోతి, జీవితపు సరిహద్దుల్ని దాటినపుడే నేనుదాటిపోవాలనుకున్నాను. కానీ వచ్చీ,రానీ జ్ఞానంతో, మాతృ విహీనుడైన నా బాబుకోసం, యీలోకంలో యింతవరకూ జీవించి యున్నాను.

బాబు అనాథ కాకూడదు. వాడు గొప్పవాడు కావాలి. అదే నా కోరిక.

నీకంటూ ఒక జీవితం యేర్పడితే, ఆస్వార్థంలో బాబుకు నేనెక్కడ దూరమయిపోతానేమో నన్న భయం, నన్ను భూతంలా బాధిస్తున్నది. మనస్సుకూ, ఆలోచనకూ, యెక్కడా రాజీ కుదరడంలేదు. మన శ్శాంతికోసం వుత్తరాది వెడుతున్నాను. మహిమాన్వితములైన హిమవత్పర్వతచ్ఛాయల్లో కొంతకాలం వుంటాను. బాబును నీకే వొప్పగిస్తున్నాను.

ఆప్యాయత, అభిమానం, అనురాగం, ముప్పిరిగొన్న నీ మమతానుబంధాల నీడల్లో, తలదాచుకోవాలని, యెప్పటికయినా తిరిగి వస్తాను. అంతవరకూ నీకూ, నాకూ ఈ సుదీర్ఘ ప్రశాంత నిరీక్షణ తప్పదు.

ఇట్లు,
రాంబాబు

ఉత్తరం చదివిన కరుణాదేవి హృదయంలో ఆశాకిరణం వికసించింది "వాస్తవమే. ఆయన తప్పక తిరిగి వస్తారు"అని అనుకుంది

అపుడేతూర్పుదిక్కున అరుణోదయమైంది

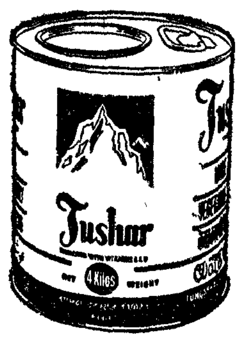

పుష్టికరమైన తుషార్ మీ యింట్లో వంటలకు చాలా మంచిది. ఎ, డి విటమిన్‌లు కలిగివున్న తుషార్ వంటకాలను రుచికరం చేయడమే, తుషార్‌తో వండిన వంటకాలు రుచికరంగా వుండడమేగాక మీ వంటికి చాలా మంచిది.

తుంగభద్ర
ఇండస్ట్రీస్ లి॥
కర్నూలు

తుషార్‌తో వండిన వంటకాలు అత్యంత రుచికరం.